

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **H. A. V.**
státní příslušnost: X
zastoupen advokátem Mgr. Davidem Obenrauchem
Kopečná 11, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2025, čj. OAM-482/ZA-ZA11-HA13-2025,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalovaný nevyhověl žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu. Dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné důvody pro udělení azylu. A z doplňkové ochrany ho vyloučil kvůli předchozímu trestnímu odsouzení za pokus těžkého ublížení na zdraví. Podle soudu postupoval správně.

II. Rozhodnutí žalovaného

2. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany po více než dvaceti letech svého pobytu v Česku. Pobytové oprávnění pozbyl v důsledku pravomocného odsouzení Městským soudem v Brně za zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy a za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání. Krajský soud v Brně ho pak ještě odsoudil za pokus těžkého ublížení na zdraví a za přečin výtržnictví. Žalobce se totiž během svého lékařského vyšetření ve zdravotním středisku vazební věznice pokusil nůžkami bodnout do krku ošetřujícího lékaře. Ke zranění nedošlo, protože mu lékař, pracovník vězeňské služby a zdravotní sestra společně zabránili.
3. Žalobce v žádosti uvedl, že do Česka přicestoval v roce 2003 za účelem podnikání. Ve Vietnamu nikdy neměl problémy se státními orgány. O mezinárodní ochranu v minulosti nežádal. Důvodem jeho žádosti byla především obava z bývalých spolupachatelů, protože v průběhu trestního stíhání poskytl informace vedoucí k rozkrytí drogové sítě vietnamské mafie v Česku. Druhým důvodem byla snaha tu zůstat se svou manželkou a dvěma nezletilými dětmi. Žalobce tvrdil, že mu bývalí spolupachatelé po jeho propuštění z výkonu trestu vyhrožovali usmrcením nebo možným přinucením k další trestné činnosti, pokud se vrátí zpět do Vietnamu. Své obavy opíral o výhrůžné e-maily, které obdržel. Jeho obavy zesilovalo i to, že byl minulosti fyzicky napaden.
4. Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 9. 2025, čj. OAM-482/ZA-ZA11-HA13-2025 („rozhodnutí žalovaného“), nejprve neudělil žalobci azyl. Žalobce totiž podle něj neuvedl žádné skutečnosti svědčící o pronásledování z důvodu politických práv a svobod [§ 12 písm. a) zákona o azylu], ani o pronásledování z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či politického přesvědčení [§12 písm. b) zákona o azylu]. Sám potvrdil, že žádné politické názory nezastává a ve Vietnamu ani neměl žádné problémy se státními orgány. V případě obav z trestné činnosti bývalých spolupachatelů se ve Vietnamu mohl obrátit na tamější orgány veřejné moci, což neučinil. Neprokázal ani to, že by vietnamské státní orgány nebyly schopny nebo ochotny mu poskytnout ochranu. Institut mezinárodní ochrany nemůže sloužit k legalizaci pobytu po ztrátě pobytového oprávnění.
5. Rodinné vazby žalobce na území České republiky žalovaný posoudil a ve svém rozhodnutí zohlednil. Výslovně však uvedl, že samy o sobě nezakládají nárok na udělení národního humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu). Životní situaci žalobce nehodnotil jako mimořádnou nebo hodnou zvláštního zřetele, pro kterou lze udělit právě národní humanitární azyl.
6. Pokud jde o doplňkovou ochranu, tak z té žalovaný žalobce vyloučil podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, podle něž lze žadatele vyloučit z doplňkové ochrany, je-li důvodné podezření, že se dopustil vážného zločinu. Žalovaný odkázal na odsouzení za výše zmíněný pokus těžkého ublížení na zdraví a přečin výtržnictví. Jde o úmyslné trestné činy. Za spáchání těžkého ublížení na zdraví hrozí za okolností, jaké tu nastaly – tedy že jinému úmyslně způsobil těžkou újmu na zdraví a uvedený čin spáchal na zdravotnickém pracovníkovi při výkonu zdravotnického zaměstnání –, trest odnětí svobody s trestní sazbou v rozmezí 5 až 12 let.
7. Z rozsudku Krajského soudu v Brně o tomto odsouzení vyplývá, že v případě zasažení lékaře mohlo dojít k závažnému až život ohrožujícímu poranění. Nestalo se tak jen shodou okolností, náhod a jeho obranou. Ke spáchání trestné činnosti se žalobce navíc nedoznal. Z

provedeního dokazování také jednoznačně vyplynulo, že zaútočil na lékaře, tj. zdravotnického pracovníka při výkonu zdravotnického zaměstnání. Tím, že na něj zaútočil, se dopustil dvou trestných činů.

8. Trestní soud žalobci uložil souhrnný trest za nyní projednávanou trestnou činnost a za sbíhající se zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy a přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, ze kterých jej shledal vinným již dříve Městský soud v Brně. Nejprísněji trestným z projednávané trestné činnosti je zločin těžkého ublížení na zdraví, žalobci tak hrozil výše uvedený trest odnětí svobody od 5 do 12 let.
9. K osobě žalobce trestní soud zjistil, že je formálně netrestaný. Jako polehčující okolnost zhodnotil, že napsal poškozenému omluvný dopis. A zejména to, že jeho nejzávažnější jednání, tj. útok vůči poškozenému, zůstal pouze ve stádiu pokusu. Jeho trestná činnost neměla pro nikoho žádné následky, zejména zdravotní. Naopak mu přitěžoval uložený trest za celkem čtyři trestné činy, z toho za dva zločiny. Soud uložil žadateli trest odnětí svobody v trvání 6,5 roku, tj. mírně nad spodní hranici trestní sazby. Dospěl k závěru, že uložený trest bude na žalobce dostatečně působit, aby se propříště vyvaroval veškerého závadového jednání.
10. Proti trestnímu rozsudku Krajského soudu v Brně podal žalobce odvolání, které odvolací soud zamítl. Ve svém usnesení doplnil, že se v žalobcově případě jedná o zvlášť přitěžující okolnost spáchání těžkého ublížení na zdraví na zdravotnickém pracovníkovi při výkonu zdravotnického zaměstnání nebo povolání, směřujícího zde konkrétně k ochraně zdraví. Žalobcovo jednání směřovalo vůči poškozenému, který v dané chvíli ve vztahu k žadateli vystupoval jako lékař a jak je patrné z žadatelovy výpovědi, byl jednoznačně orientován, kde se nachází a za jakým účelem.
11. Žalovaný z toho vyvodil, že co se týče povahy zločinu, tak se jedná o zločin nesporně „vážný“ ve smyslu zákona o azylu, třebaže žalobce obdržel trest mírně nad spodní hranici zákonné trestní sazby. Míru společenské škodlivosti trestné činnosti žalobce žalovaný vyhodnotil jako vysokou, především s ohledem na její násilný charakter a bezpečnost lidí. Trestný čin těžkého ublížení na zdraví spadá do hlavy I. zvláštní části trestního zákoníku, kam se řadí trestné činy proti životu a zdraví. Již ze samotného zařazení uvedeného trestného činu v rámci trestního zákoníku, kde jsou na prvním místě společensky nejvýznamnější objekty, lze vyvodit důležitost chráněného zájmu, neboť právě ochrana osobnosti člověka (život, zdraví, aj.) je prioritou trestního práva.
12. Na základě trestních rozsudků pak žalovaný taktéž zopakoval hodnocení přitěžujících a polehčujících okolností. Zdůraznil, že k nedokonání trestného činu došlo jen shodou okolností, náhod a obranou poškozeného. V případě jeho zasažení mohlo dojít k závažnému až život ohrožujícímu poranění. Žalovaný dodal, že podle rejstříku trestů byl žalobce z výkonu trestu odnětí svobody dne 9. 9. 2024 podmíněně propuštěn. Zkušební dobu mu soud stanovil do 29. 3. 2028. Trest tak žalobce dosud nevykonával.
13. Vzhledem k povaze páchané trestné činnosti, jejímu rozsahu a společenské nebezpečnosti se tedy podle žalovaného jedná o vážný zločin, který předpokládá § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu pro vyloučení cizince z možnosti udělení doplňkové ochrany. Žalovaný měl s ohledem na výše uvedené za prokázané, že žalobce je nejen důvodně podezřelý ze spáchání

vážného zločinu, nýbrž takový vážný zločin skutečně spáchal a byl pro něj pravomocně odsouzen.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

14. **Žalobce** namítá, že v řízení před žalovaným jasně, srozumitelně a logicky odůvodnil svou žádost, kterou doplnil důkazy prokazující jeho tvrzení o tom, že po návratu do Vietnamu mu hrozí, pokud ne přímo fyzická likvidace, tak minimálně vážná újma, kterou se podle zákona o azylu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu.
15. Žalobce poté v žalobě shrnul relevantní právní úpravu podmínek pro udělení azylu a doplňkové ochrany. Je toho názoru, že prokázal své důvodné obavy, že by mu v zemi původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže využít tamější ochrany. Orgánům činným v trestním řízení poskytl zásadní informace vedoucí k rozkrytí dlouho budované drogové sítě vietnamské mafie vyrábějící a distribuující návykové látky v Česku. Tím zachránil spoustu životů a nemalé finanční prostředky, které by český stát musel vynaložit na odstranění škodlivých následků spojených s užíváním omamných prostředků. Kvůli tomu čelil v Česku několika konkrétním útokům ohrožujícím jeho život a zdraví s přímým nátlakem, aby se pod pohrůžkou vážné újmy podílel na pokračování v trestné činnosti, což žalobce odmítal. Pokud se mu to přihodilo ve fungující demokracii, tak je zřejmé, že následky těchto útoků ve Vietnamu by byly pro žalobce fatální.
16. Vietnam i nadále řídí Komunistická strana Vietnamu, která má veškerou politickou moc a kontroluje chod státu. Jiné politické strany jsou zakázány a opozice krutě pronásledována tajnou policií. Celý systém funguje na nepotismu a úplatcích. Jde o polovojsenský stát mocensky bránící vedení státu. Zkorumpované policejní složky spolupracující s podsvětím nejsou schopny zajistit obranu svých občanů. To jsou obecně dostupné informace. Bližší osudy řadových Vietnamců jsou součástí videí, která žalobce poskytl v řízení před žalovaným.
17. To nebránilo žalovanému, aby žalobce poněkud naivně mentoroval, že má přece možnost požádat o ochranu tamní policií. Ano, požádat může, nicméně realita je taková, jak byla žalobcem popsána v žádosti o azyl. Žalovaný, aniž by ve věci provedl jakákoliv zjištění či alespoň bazální rešerši politické situace ve Vietnamu, tak zcela nesprávně posuzuje celou věc optikou místních poměrů fungující policie. Jeho závěry o standardní možnosti ochrany žalobce vietnamskou policií jsou liché a nepřezkoumatelné. Žalobce přispěl k tomu, že členové rozkryté sítě mafie byli na základě jeho konkrétních informací dopadeni, odsouzeni a vyhoštěni. Bez těchto informací by k tomuto nikdy nemohlo dojít. Žalovaný nepřezkoumatelně a nedůvodně zpochybnil činnost žalobce. Pro své kusé úvahy využil odsuzující rozsudek trestního soudu, kde logicky o této konkrétní činnosti není a ani nemůže být zmínky.
18. Ačkoliv žalobce českému státu prokazatelně pomohl a jen a jen z tohoto důvodu se dostal do život ohrožující situace, je nyní paradoxně konfrontován s naprostým nezájmem státu věc řešit, přestože s ohledem na tuto spolupráci nyní hrozí žalobci vážná újma ve Vietnamu. Lze důvodně předpokládat, že bude po přiletu unesen a v lepším případě jen fyzicky donucen k výrobě drog ve Vietnamu. V horším případě může dojít k jeho fyzické likvidaci. Nepsaná pravidla vietnamského podsvětí jsou pro osoby, které „zradily“, velice krutá a důsledná.

Policie ve Vietnamu není schopna ať už z kapacitních či „jiných“ důvodů zajistit ochranu jeho osoby.

19. Žalobce dále namítá, že má v Česku rodinu a dvě malé děti, o něž se s manželkou stará. V případě, že se bude muset vrátit do Vietnamu, vážně hrozí, že obě dcerky už otce nikdy neuvidí. Uvědomuje si, že pochybil. Nicméně trest odnětí svobody podmíněně vykonal. Patřil k nejslušnějším vězňům bez jakéhokoliv negativního zjištění. Ve věznici se navíc naučil výborně česky a v kolektivu vězeňské služby byl velice oblíben pro svou bezkonfliktní povahu. Prošel detoxikační program a natrvalo se rozešel s užíváním návykových látek. I nadále řádně abstnuje. Jsou tu minimálně humanitární důvody pro vyhovění jeho žádosti (má tu ženu a děti). Děti zde chodí do školy, mají kamarády a mají výborný prospěch. Od otce byly z důvodu výkonu trestu odnětí svobody již odloučeny po dobu posledních let. Další, v lepším případě mnoholeté odloučení, povede k narušení jejich psychiky a traumatické poruše po celý jejich život. Jeho žádost tedy měla být kladně posouzena i z hlediska humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.
20. **Žalovaný** ve svém vyjádření setrvává na závěrech napadeného rozhodnutí. Hlavní motivací žalobce pro podání žádosti byla snaha o legalizaci pobytu po ztrátě pobytového oprávnění v důsledku jeho trestné činnosti. To není azylově relevantní důvod. Žalovaný se vymezuje i vůči tvrzené spolupráci žalobce s orgány činnými v trestním řízení. Předložené trestní rozsudky tuto spolupráci nepotvrdily. Nabídku spolupráce státní zástupce neakceptoval. I kdyby žalobce domnělou spolupráci prokázal, stále by to neznamenal, že využil ochranu ve Vietnamu. Žalobce může mít v případě svého návratu do Vietnamu problémy s autory výhružných e-mailů, avšak stále platí, že nevyužil všechny dostupné prostředky ochrany. K videonahrávkám žalovaný dodává, že na nich nefiguruje žalobce a ani nejsou pro řízení relevantní.
21. V části týkající se doplňkové ochrany a národního humanitárního azylu žalovaný zdůrazňuje, že žalobce spáchal vážnou trestnou činnost, včetně násilného útoku na zdravotnického pracovníka, a proto na něj dopadá vylučující důvod podle zákona o azylu. Rodinné vazby žalobce ani dopady případného odloučení od dětí žalovaný nepovažuje za okolnosti hodné zvláštního zřetele. Na udělení národního humanitárního azylu není právní nárok a uděluje se pouze za výjimečných okolností. Azylové řízení neslouží k řešení pobytové situace vzniklé vlastním zaviněním žalobce.

IV. Jednání před soudem

22. Soud na žádost žalobce nařídil na 21. 1. 2026 jednání. Byť žalobce v žalobě uvedl, že umí výborně česky a ustanovení tlumočníka nepožadoval, tak vznesl až při jednání návrh na jeho ustanovení. Soud proto musel jednání odročit.
23. Jednání proběhlo znovu dne 25. 2. 2026, tentokrát i za účasti ustanovené tlumočnice. Žalobce rozvedl žalobní námitky a zdůrazňoval hrozbu vážné újmy, která by mu hrozila ve Vietnamu. Soud se poté zástupce žalobce dotazoval, jak má přesně chápat jeho žalobní námitky: zda míří i proti neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu, nebo zda mu jde jen o doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu, které by odpovídaly jeho námitky. Zástupce žalobce upřesnil, že jde o doplňkovou ochranu.
24. Soud ho pak ovšem poučil, že vznesené námitky míří mimo předmět věci, protože žalovaný žalobce z doplňkové ochrany vyloučil. Proto reálně jde jen o to, zda tu byly důvody pro

vyloučení nebo ne. Pro hledání odpovědi na otázku hrozby vážné újmy tu prostor nebyl. Byť tedy dávno uplynula lhůta pro rozšíření žaloby o nové žalobní body (§ 71 odst. 2 soudního řádu správního), tak soud vstřícně – s ohledem na povinnost provést úplné a aktualizované posouzení věci podle čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice – dal zástupci žalobce ještě možnost k tomuto aspektu věci uvést konkrétní námitky.

25. Podle jeho tvrzení se v případě napadení vězeňského lékaře nůžkami „tolik nestalo“. Žalobce jen uchopil nůžky v rámci „dojezdu“ po požití návykových látek, během kterého mohl trpět bludy nebo strachem. Lékaře se lekl, protože mu připomněl člověka, který ho dříve napadl. Útok byl ale slabý, ke zranění reálně nemohlo dojít. Žalobce je mírumilovnou osobou a ve vězení se choval vzorně.
26. Soud pak s ohledem na právě popsaný procesní vývoj neprováděl původně plánované dokazování zprávami a dalšími podklady, které se týkaly vnitřní ochrany, a které si předtím vyžádal od žalovaného. Tomuto tématu by se mohl věnovat, jen pokud by ve věci šlo o otázku neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu.
27. Soud také zamítl všechny důkazní návrhy žalobce. Netýkaly tématu, zda žalobce spáchal vážný zločin nebo ne. Šlo o účastnický výslech, který soud považoval za nadbytečný, protože podklady ve spise postačovaly k posouzení věci. A výslech účastníka by se podle měl provádět jen tehdy, pokud relevantní okolnosti pro posouzení věci nelze zjistit jinak (§ 131 odst. 1 občanského soudního řádu ve spojení s § 64 soudního řádu správního). Žalobce navíc při úvodním přednesu žaloby dostal prostor se k věci vyjádřit mimo formální rámec účastnického výslechu. Stejně tak nebylo třeba k důkazu provádět videa, kterými žalobce chtěl doložit svá tvrzení o vážné újmě ve Vietnamu, protože se netýkaly předmětu věci. V neposlední řadě zástupce žalobce navrhoval doplnění spisu o trestní spis. Podle soudu však trestní rozsudky, které byly ve správním spise, nabízely dostatečný podklad k hodnocení, zda žalobce spáchal vážný zločin podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný žádné důkazní návrhy neměl.
28. Po konečných návrzích a krátkém přerušení soud vyhlásil tento rozsudek.

V. Posouzení věci

29. Žaloba *není důvodná*.
30. Jak už plyne z výše uvedeného, soud se nezabýval hlouběji otázkou neudělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu, protože žalobce v žalobě kromě citace tohoto zákonného ustanovení netvrdí žádné *pronásledování* z azylově relevantních důvodů. Taková tvrzení ostatně nevznášel ani před žalovaným. Nejde tu tedy o to, zda žalobce je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování ve Vietnamu z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Svou argumentaci staví na hrozbě *vážné újmy*, tedy na důvodech pro udělení doplňkové ochrany. Jeho tvrzení se přitom týkají hlavně doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Že právě takto svoji žalobu myslel a nemířil jí na azyl podle § 12 zákona o azylu, žalobce potvrdil i při jednání.

a. Vyloučení z doplňkové ochrany

31. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nelze udělit doplňkovou ochranu, jestliže je tu důvodné podezření, že se cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany,

dopustil vážného zločinu. To má svůj základ v čl. 17 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice, podle kterého nemají cizinci nárok na doplňkovou ochranu, existují-li vážné důvody se domnívat, že se dopustili vážného zločinu. Smyslem vylučujících klauzulí je neumožnit poskytnutí mezinárodní ochrany těm osobám, které jí nejsou hodny, protože se dopustily natolik závažných činů, že si jejich pachatelé mezinárodní ochranu nezaslouží.

32. Při posuzování, zda existují důvody pro vyloučení žadatele z doplňkové ochrany pro spáchání vážného zločinu, klade judikatura důraz zejména na individuální posouzení každého jednotlivého případu. Příslušný orgán dotyčného členského státu proto může použít důvod pro vyloučení stanovený v tomto ustanovení teprve poté, co pro každý jednotlivý případ provede posouzení jemu známých konkrétních skutečností.
33. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 2. 2017, čj. 6 Azs 309/2016-28, vymezil okolnosti, které mají relevanci pro hodnocení závažnosti zločinu. Jsou jimi: (1) povaha a závažnost činu spáchaného žadatelem a v souvislosti s ní (2) výše uloženého trestu, (3) míra účasti žadatele na trestné činnosti, (4) skutečnost, že nedošlo k dokonání trestného činu, včetně příčiny, proč se tak nestalo, či (5) skutečnost, že žadatel již trest odnětí svobody vykonal. Obecně je na žalovaném, aby posoudil závažnost zločinu ve světle všech polehčujících a přitěžujících okolností a rovněž všech dalších relevantních subjektivních nebo objektivních okolností, ať již nastaly před činem nebo po něm.
34. Soud v projednávané věci konstatuje, že žalovaný správně při hodnocení míry společenské škodlivosti vycházel z násilného charakteru činu a z ohrožení bezpečnosti osob. Tyto skutečnosti odůvodňují závěr, že se jedná o jednání vysoce společensky škodlivé. Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje, protože trestný čin těžkého ublížení na zdraví patří mezi činy ohrožující nejvýznamnější chráněné hodnoty, zejména život a zdraví člověka, jejichž ochrana je prioritou trestního práva.
35. Žalovaný pak také správně jako přítěž zohlednil skutečnost – jako to učinily i trestní soudy –, že k útoku došlo vůči zdravotnickému pracovníkovi při výkonu jeho povolání. I to, že žalobce byl odsouzen celkem za čtyři trestné činy, z nichž dva byly kvalifikovány jako zločiny. Za polehčující lze považovat omluvný dopis napadenému lékaři. Sám o sobě však tento dopis nestačí k tomu, aby již nebylo možné jednání žalobce považovat za závažné.
36. Pokud jde o výši trestu, tak skutečnost, že se uložený trest se pohybuje mírně nad spodní hranicí zákonné trestní sazby, také neznamená, že by nešlo o vážný zločin. Stále šlo o trest odnětí svobody v trvání 6,5 roku, což není trest nízký a odpovídá závažnosti žalobcova jednání.
37. Skutečnost, že útok zůstal ve stádiu pokusu, pak opět v konkrétních okolnostech této věci neznamená, že by jednání žalobce nebylo vážným zločinem. Žalobce svůj útok totiž podle zjištění trestních soudů nedokonal, protože mu v tom lékař, příslušník vězeňské služby a zdravotní sestra úspěšně zabránili. Skutková věta trestního rozsudku Krajského soudu v Brně uvádí, že by jinak mohlo dojít k vážnému až život ohrožujícímu zranění.
38. Zástupce žalobce pak v nynějším řízení prakticky zopakoval obhajobu, kterou vznášel již v trestním řízení, a které Krajský soud v Brně ve svém trestním rozsudku neuvěřil. Vyvracely ji totiž svědectví všech osob přítomných v ordinaci a znalecké posudky. Pokud pak šlo o tvrzení, že ošetřující lékař žalobci připomněl člověka, který ho dříve napadl, tak k tomu trestní soud konstatoval, že si s danou osobou nejsou ani vzdáleně podobní a záměna proto byla vyloučena (ke všemu blíže viz body 12 až 18 trestního rozsudku Krajského soudu

v Brně na č.l. 29 až 35 správního spisu). Nemohou proto uspět žalobcovy námitky, které vznesl při jednání.

39. Pokud pak jde o poslední výše uvedené kritérium hodnocení vážnosti zločinu žalobce, tak soud připomíná, že žalobcova zkušební doba trvá do 29. 3. 2028. Nelze na něj proto hledět tak, že trest vykonal a osvědčil se. V této věci pak nemohly hrát roli námitky žalobce, poukazující na údajnou nápomoc k rozkrytí vietnamské drogové mafie. Hlavním důvodem vyloučení žalobce z doplňkové ochrany byl totiž zločin pokusu těžkého ublížení na zdraví, nikoliv drogová trestná činnost, za níž byl žalobce odsouzen dříve (ta měla význam maximálně nepřímý, protože se i kvůli ní ukládal souhrnný trest, pro nějž ale trestní soud použil sazbu za těžké ublížení na zdraví coby čin nejpřísněji trestný). Navíc, jak plyne z trestních rozhodnutí ve správním spise, státní zastupitelství reálně nepřistoupilo na žalobcovu nabídku nápomoci v objasnění trestné činnosti, k níž se ani v plném rozsahu nedoznal (viz body 3 a 7 rozhodnutí na č. l. 55 a 56, resp. rozhodnutí na č. l. 46 až 54 správního spisu).
40. V neposlední řadě lze odkázat i na judikaturu správních soudů, podle které těžké ublížení na zdraví bývá obecně hodnoceno jako vážný zločin podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2025, čj. 20 Az 6/2025-66, a na něj navazující usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2025, čj. 8 Azs 118/2025-52, či rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 6. 2025, čj. 32 Az 13/2025-48).
41. Soud proto uzavírá, že žalovaný správně použil vylučující klauzuli podle § 15a zákona o azylu, protože jednání žalobce naplňuje kritéria vážného zločinu ve smyslu této právní úpravy. Hodnocení závažnosti žalobcova zločinu je v souladu se zákonem i judikaturou a nevykazuje znaky libovůle.
42. Soud se proto již nezabýval námitkami týkajícími se fungování policejních složek ve Vietnamu a hrozbě vážné újmy ve Vietnamu. Dané námitky mohou za daných okolností najít své uplatnění případně až při rozhodování o žalobcově návratu.

b. Neudělení národního humanitárního azylu

43. Žalobce také namítal, že měl získat azyl z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Podle něj do 30. 9. 2025 platilo, že lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl z humanitárního důvodu. Jak ovšem dlouhodobě vysvětluje Nejvyšší správní soud, snaha o legalizaci pobytu v České republice z důvodu společného soužití s rodinnými příslušníky je důvodem pochopitelným, avšak nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 14 zákona o azylu (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2024, čj. 6 Azs 60/2023-36, bod 13 a tam citovaná judikatura, ze dne 9. 10. 2025, čj. 9 Azs 113/2025-38, bod 17, či ze dne 26. 1. 2022, čj. 2 Azs 220/2021-32, body 15 a 16, a mnoha další rozhodnutí).
44. Soud tedy dává za pravdu žalovanému, že povinnost žalobce případně vycestovat z Česka, kde má manželku a děti, není důvodem pro udělení národního humanitárního azylu, protože existence rodinných vazeb nepředstavuje sama o sobě případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Žalovaný při posouzení na poli tohoto ustanovení postupoval v mezích zákona a jeho úvaha nevykazuje znaky libovůle. Zohlednil tvrzené rodinné vazby a přesvědčivě vysvětlil, proč samy o sobě nepředstavují případ zvláštního zřetele hodný.

Odůvodnění je konzistentní a přezkoumatelné. Související žalobní námitky jsou zde proto nedůvodné. Soud ovšem opět opakuje, že otázka rodinných vazeb žalobce v Česku může být předmětem rozhodování o jeho návratu.

45. Nad rámec uvedeného soudu ještě dodává, že i pokud by námitce na poli § 14 zákona o azylu vyhověl a zrušil z tohoto důvodu rozhodnutí žalovaného, tak by to podle aktuální právní úpravy podle všeho stejně nemohlo vést k žalobcově úspěchu v tomto aspektu věci. Zákon č. 314/2025 Sb. totiž s účinností od 1. 10. 2025 institut národního humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu zrušil. A podle čl. II bodu 2 a 4 (ano, přechodná ustanovení tu vykazují duplicitu a jde tu zřejmě o nepreciznost zákonodárce) citovaného zákona by se na věc žalobce již použilo nové znění zákona o azylu, které institut humanitárního azylu nezná.
46. Obecně lze pochybovat o ústavnosti tohoto řešení v případech, ve kterých žalovaný na zánik humanitárního azylu „vyčkal“. Takový důsledek by mohl vykazovat znaky nepřiměřené nepravé retroaktivity či libovůle a také přinášet mnohé otazníky z hlediska principu rovnosti účastníků řízení. O takový případ ale v této věci nešlo. Žalovaný rozhodl ještě v době, kdy se § 14 zákona o azylu použil. Navíc ho použil i vyložil naprosto správně. Soud proto v této věci neshledal důvody pro přerušení řízení a předložení přechodných ustanovení zákona č. 314/2025 Sb. k posouzení jejich ústavnosti u Ústavního soudu. Tato přechodná ustanovení totiž ve výsledku soud neaplikoval a k podání návrhu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy by neměl aktivní legitimaci.

VI. Závěr a náklady řízení

47. Soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Žalobu proto zamítl.
48. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud mu proto nepřiznal právo na jejich náhradu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 25. února 2026

Martin Kopa, v. r.
samosoudce